07/06/2020

“Μεγάλη δύναμη έχει το πετραχήλι, παιδί μου. Μεγάλη δύναμη”

/ Ορθόδοξες Προβολές

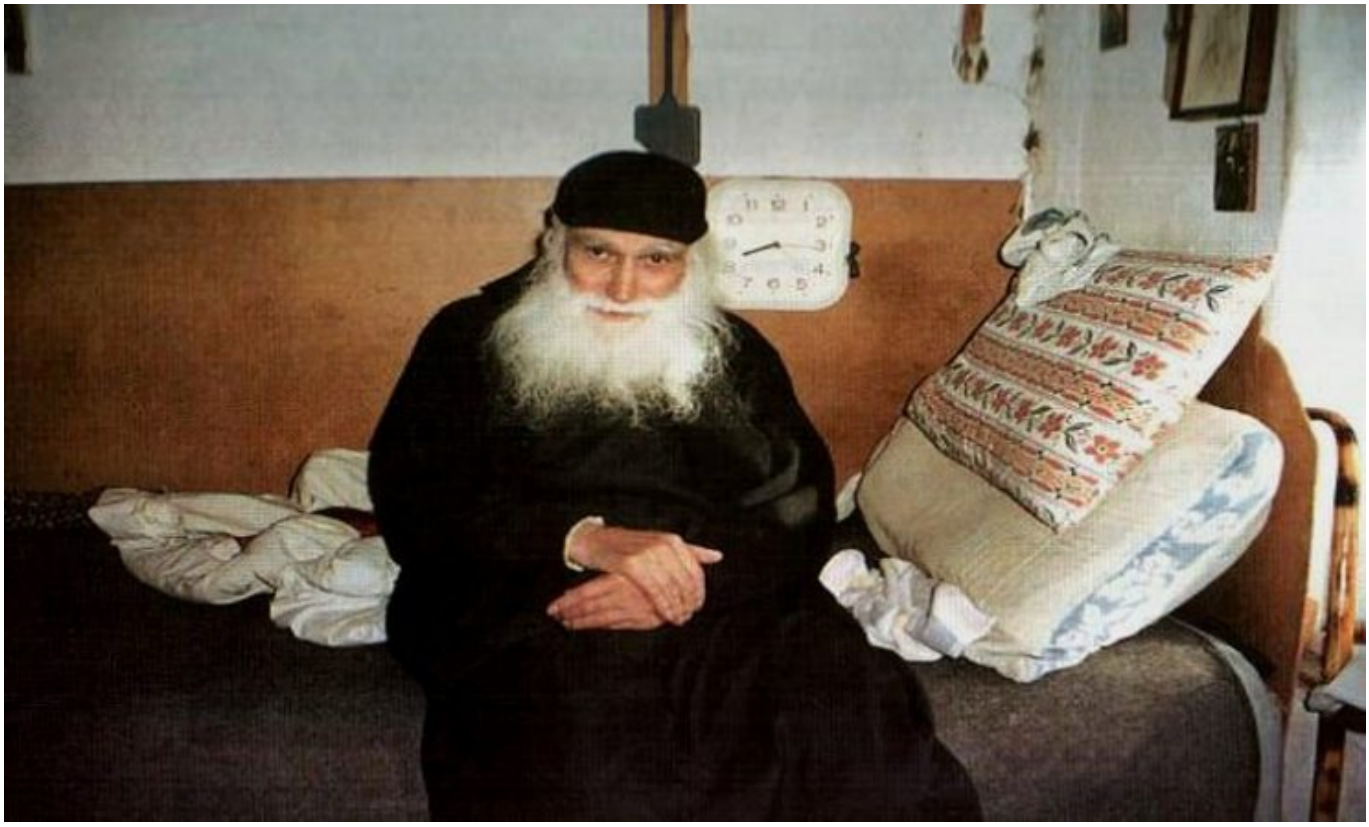

Ὅταν λειτουργᾶς, νά ᾽χεις ὑπόψη σου ὅτι εἶσαι μεσίτης. Παραλαμβάνεις ἀπὸ τὸν κόσμο πόνο, δάκρυα, ἀσθένειες, παρακλήσεις καὶ τ᾽ ἀναφέρεις ἐπάνω εἰς τὸ θρόνο τῆς θεότητος. Καὶ μεταφέρεις κατόπιν στὸν κόσμο παρηγοριά, θεραπεία, ὅ,τι ἔχει ἀνάγκη ὁ καθένας. Μεγάλο ἀξίωμα σ᾽ ἔχει ἀξιώσει, παιδί μου, ὁ Θεός. Νὰ τὸ καλλιεργήσεις. Τὸ αὐτὶ τοῦ Θεοῦ εἶναι στὸ στόμα τοῦ ἱερέως.

Μεγάλη δύναμη ἔχει τὸ πετραχήλι. Τὸ πετραχήλι εἶναι ὁ διαλλάκτης τοῦ πεπτωκότος ἀνθρώπου μὲ τὸν Πατέρα, μὲ τὸν Δημιουργό του. Γι᾽ αὐτὸ ὅσο μπορεῖς περισσότερα ὀνόματα νὰ μνημονεύεις. Ὅσο μπορεῖς περισσότερα.

Στὸν καιρὸ τῆς Τουρκοκρατίας γύριζαν πολλοὶ παπάδες, ἄλλα ἕνας παπὰς γύριζε καὶ μάζευε ὀνόματα καὶ τὰ μνημόνευε στὴ Λειτουργία. Καὶ εἶπε ὁ καϊμακάμης, ὁ Τοῦρκος ἀστυνομικός: «Βρέ, αὐτὸς ἐγείρει τὸν κόσμο σὲ ἐπανάσταση». Τὸν πιάνει καὶ τὸν βάζει μέσα. Καὶ στὸν ὕπνο τοῦ φανερώνονται ὅλοι αὐτοὶ ποὺ μνημόνευε καὶ λένε: «Ἄκουσε, ἢ βγάζεις τὸν παπὰ ἔξω, διότι αὐτὸς μᾶς μνημονεύει καὶ μᾶς παρηγορεῖ, ἢ θὰ σοῦ πάρουμε τὸ πρῶτο παιδί». Κι ὁ Τοῦρκος φοβήθηκε. Ἐπὶ

Τουρκοκρατίας. «Ἄντε, παπά, πᾶνε στὸ καλό», λέει, «πᾶνε, ἐγὼ θὰ χάσω τὸ παιδί μου;»

Μεγάλη δύναμη ἔχει τὸ πετραχήλι, παιδί μου, μεγάλη δύναμη. Ὅσο μπορεῖς περισσότερα ὀνόματα νὰ μνημονεύεις.

Ναί, ἐμένα παλιά μοῦ ᾽δωσε ὁ π. Ἀρσένιος, ὁ παραδερφὸς τοῦ γερο-Ἰωσήφ, κάτι ὀνόματα ἀπ᾽ ὅταν ἦταν μετανάστης ἀπ᾽ τὴ Ρωσία καὶ ἦρθε στὴν Ἑλλάδα. Κι ἐγὼ τὰ μνημόνευα. Κι ἔπειτα μοῦ λέει: «Ξέρεις, Γέροντα, τί εἶδα; Εἶδα στὸν ὕπνο μου ὅτι αὐτὰ τὰ ὀνόματα ποὺ μοῦ ᾽δωσα, πῆγα στὸ ἕνα σπίτι. Λέω, πῶς τὰ περνᾶς ἐδῶ; Ἔ, λέει, λιγάκι, καλά, ἀλλὰ ἔρχεται ὁ παπα-Ἐφραὶμ καὶ μᾶς παρηγορεῖ». Εἶναι ποὺ τοῦ μνημόνευα τὰ ὀνόματα. Ναί. Ἔπειτα ὁ ἄλλος: «Ἐσὺ πῶς τὰ περνᾶς;» «Ναί, ἔτσι κι ἔτσι, ἀλλὰ πέφτει λιγάκι βροχὴ καὶ κρυώνω, ἀλλὰ ἔρχεται ὁ παπα-Ἐφραίμ, λέει, καὶ μᾶς παρηγορεῖ». Λέω: «Εἶναι, ἀδερφέ μου, τὰ ὀνόματα ποὺ μνημονεύω».

Ὁ παπα-Πλανᾶς γιατί ἁγίασε; Ἐμνημόνευε ὁλόκληρα χαρτιά, ἐμνημόνευε. Κι ἐγὼ θυμήθηκα κάτι ὀνόματα καὶ τὰ τοιχοκόλλησα στὴν Προσκομιδή. Ἐκεῖ ἐκ τοῦ προχείρου. Καὶ στὸν ὕπνο μου βλέπω, λοιπόν, ὅτι ἦρθαν κάτι γέροι παλαιοί, μὲ παλαιϊκὰ ροῦχα, ὅπως ἄκουγα ἐγὼ ἀπὸ τὴν μητέρα τοῦ πατέρα μου. Λένε: «Ἐσύ, παιδί μου, μᾶς ἔγραψες, ἀλλὰ ὁ Γέροντας, παιδί μου, δὲν μᾶς μνημονεύει».

– Ἔλα, λέω τοῦ Γέροντα, γιατί δὲν τὰ μνημονεύεις;

– Δὲν τὰ ἔβλεπα καθαρά, λέει.

– Γέροντα, αὐτὸ κι αὐτὸ εἶδα: ὅτι ὁ Γέροντας δὲν μᾶς μνημονεύει, λέει.

Κι ἀπὸ τότες ἔλαβα προθυμία νὰ μνημονεύω ὅσα ὀνόματα περισσότερα. Ὅσα ὀνόματα περισσότερα, περισσότερο μισθὸ λαμβάνεις. Ἀλλὰ αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐλεημοσύνη: νὰ ἑνώσεις τὸν ἄνθρωπο μὲ τὸν Θεό. Αὐτὴ εἶναι ἡ μεγαλύτερη ἐλεημοσύνη. Καὶ μπορεῖς νὰ τὸ κάνεις. Ὅσα, παιδί μου, περισσότερα ὀνόματα μνημονεύεις, τόσο περισσότερο μισθὸ λαμβάνεις. Ναί.

ΑΓΙΟΣ ΕΦΡΑΙΜ ΚΑΤΟΥΝΑΚΙΩΤΗΣ